

ת"פ 13573/01/15 - מדינת ישראל נגד נווה אברג'ל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 13573-01-15 מדינת ישראל נ' אברג'ל

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: נווה אברג'ל

גזר דין

כללי

1. לאחר שמיעת כל ראיות התביעה ועדות

הנאשם, הגיעו הצדדים להסדר דיוני,

במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום

מתוקן והנאשם הודה בעובדותיו.

להלן עיקרי עובדות כתב האישום המתוקן -

בין הנאשם לבין הקטינה ק.ס. (להלן:

"הקטינה") ו-א.ו. (להלן: "הנפגע") היתה היכרות

מוקדמת. ביום 27.12.14 בסמוך לשעה 03:00

נהג הנאשם ברכבו מסוג "פיג'ו 206" מ.ר.

5349314 (להלן: "הרכב") ברחבי העיר

א.א.א.א, כשאתו ברכב הנפגע. הנאשם נהג

ברכב כאמור מבלי שהיו ברשותו רישיון נהיגה

תקף וביטוח. בהמשך, הנאשם הסיע את הנפגע

אל בית הקטינה בשדרות, והקטינה הצטרפה

אליהם לנסיעה. השלושה נסעו לחניית ביתו של

הנפגע, שם פרץ וויכוח בין הנאשם לנפגע על

רקע בקשת הנאשם שהנפגע והקטינה ירדו

מהרכב, ומנגד רצונו של הנפגע שהנאשם יסיע

אותו לבית חברם המשותף ולאחר מכן ישוב

עימם לביתו של הנאשם. במהלך הוויכוח אמר

הנאשם לנפגע ולקטינה "כולנו נמות היום" או

בדומה לכך. סמוך לאחר מכן החל הנאשם

בנסיעה מהירה ברחבי העיר תוך שהוא מרים,

כשלוש פעמים, את בלם היד בזמן נסיעה

מהירה, באופן שגרם לרכב להסתובב על צירו במהירות. הקטינה ביקשה מהנאשם שיירגע וייסע לאט. הנאשם הגיע עם הרכב לרחוב מסוים, ולפתע עצר בפתאומיות את הרכב בסמוך לצומת T, לפני תמרור "אין כניסה". הקטינה והנפגע יצאו מהרכב ונעמדו על הכביש בסמוך למדרכה. הנאשם החל שוב בנסיעה, ביצע פניית פרסה, כשהוא פונה ימינה ופוגע באבן השפה של המדרכה מימין ולאחר מכן פונה שמאלה עד שחזית הרכב פנתה לכיוון הנסיעה ממנו הגיע. הנאשם עצר את הרכב כשהנפגע עומד על הכביש מצדו השמאלי של הרכב, בסמוך לחלון דלת הנהג. הנאשם והנפגע המשיכו להתווכח, והנפגע דפק על חלון הנהג וניסה לפתוח את דלת הנהג. הנאשם נסע לאחור בפתאומיות, כשהוא מאיץ את מהירות נסיעתו, ופגע בנפגע עם מראת צד שמאל של הרכב ועם כנף קדמית שמאלית, באגן צד שמאל של הנפגע ובידו. הנפגע נפל ארצה וראשו הוטח על הכביש. הנאשם המשיך לנסוע לאחור עד שפגע עם הפגוש האחורי של הרכב בחזית רכב חונה. הקטינה החלה לצעוק "תראה מה עשית, פגעת בו". הנאשם לא עצר את הרכב במקום, אלא נסע קדימה ואחר כך פנה שמאלה לרחוב סמוך, שם עזב את רכבו, חזר למקום התאונה ובאופן מידי הזעיק בטלפון את משטרת ישראל ואת אביו של הנפגע.

הנפגע פונה מהמקום באמבולנס לבית החולים "סורוקה" במצב קריטי, כשהוא מורדם ומונשם. בבית החולים נמצא כי הוא סובל מדמם מוחי סבראכאכנואידלי ואפידורלי, בצקת מוחית קשה, שברים מרובים בסינוסים ובפנים, שבר בקרסול וחבלות באגן. הוא נותח בראשו ועד למועד הגשת כתב האישום הוא מאושפז בבית החולים כשהוא סובל מפגיעה מוחית קשה, מורדם ומונשם.

הנאשם נהג ברכב כשהוא תחת השפעת משקאות משכרים.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הורשע הנאשם בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 + 335 (א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977: מעשה פיזיות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977; נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ונהיגה ללא ביטוח רכב, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי, תש"ל-1970.

3. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש. הוסכם לקבל על הנאשם תסקיר של שירות מבחן, וב"כ המאשימה ביקשה לקבל תסקיר נפגע עבירה.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן הגיש תסקיר על הנאשם, בו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים:

הנאשם בן 25, רווק. טרם מעורבותו בעבירה התגורר לבדו בדירה שכורה בשדרות ועבד במפעל בקיבוץ דורות. החל מנובמבר 2015 עובד במחלבה באופקים. הנאשם שיתף כי הפסיק את לימודיו בכיתה י' בשל קשיים בלימודים וכן בשל רצונו להשתלב במסגרת תעסוקתית ולסייע בפרנסת המשפחה עד לגיוסו לצבא. מסר כי גויס לצה"ל בגיל המתאים ושירת במשך שנה וחצי. לאחר שיצא לחופשת מחלה לתקופה ממושכת לא חזר לשירות צבאי כפי שנדרש ממנו, ובשל כך ריצה עונש מאסר ואחר כך שוחרר מהצבא בגין אי התאמה.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות. שלל שימוש או התנסות כלשהי בסמים. באשר לשימוש באלכוהול, מסר, כי נהג לצרוך אלכוהול בעיקר בסיטואציות חברתיות. שלל שימוש מופרז או בעייתי באלכוהול. לדבריו הקפיד שלא לנהוג תחת השפעת אלכוהול, ומסר כי מעולם לא

התנהג באופן לא מותאם תחת השפעת אלכוהול. שירות המבחן ציין כי לא התרשם מדפוס של התמכרות לאלכוהול או נזקקות טיפולית בתחום זה.

בהתייחס לעבירה, הנאשם לוקח אחריות על ביצועה ומבטא קושי להתמודד רגשית עם תוצאותיה. מסר כי לפני האירוע הוא והנפגע היו חברים טובים. תיאר כי בליל האירוע הנפגע הגיע לביתו לבלות עמו והם שתו מספר כוסות של אלכוהול. אז הנפגע ביקש לעזוב והוא הציע שיקפיץ אותו ברכבו. שיתף כי חש שלא הפריז בכמויות האלכוהול ולא הרגיש שתוי. עוד ציין כי באותה העת הרכב שלו היה ללא רישיון וללא טסט בשל קושי שלו לממן את הביטוח והטסט. סיפר כי הנפגע היה אמור לרדת בביתו של חבר אחר, ותוך כדי נסיעה הצטרפה לנסיעה ידידה של הנפגע. לדבריו, חש שהנפגע שתוי והחליט להוריד אותו בביתו. הוא הגיע בסמוך לביתו של הנפגע, ועצר את הרכב על מנת שהנפגע וידידתו ירדו. הנפגע סירב לצאת מהרכב, היה שתוי והתנהג באופן לא מותאם ועל רקע זה התחיל ביניהם ויכוח שאחריו יצאו הנפגע וידידתו מהרכב. לדבריו אז החל לנסוע כאשר על מנת לשוב על עקבותיו הוא נסע לאחור. תיאר כי לא ראה שהנפגע נמצא מאחור ורק לאחר שהמשיך מעט בנסיעתו הבין שפגע בו ובאותו רגע הזמין מד"א ומשטרה.

שירות המבחן ציין כי הנאשם ביטא חרטה עמוקה על התנהלותו ורגשות אשם קשים על רקע הפגיעה בנפגע ותוצאותיה הקשות, וכי הוא מכיר בכך שחיהם של הנפגע ומשפחתו השתנו ללא הכר, ומסוגל לבקר ולבחון את התנהלותו באירוע ולגלות אמפטיה לאחר. שירות המבחן התרשם כי לעיתים קיים אצל הנאשם דפוס חברתי של שימוש לרעה באלכוהול, שיקול דעת פזיז ונטייה לרצות את האחר גם במחיר של סיכון עצמו והאחר, אך ציין כי מעורבותו באירוע העבירה מהווה אירוע חריג וקיצוני בחייו.

שירות המבחן שקל את גורמי הסיכוי והסיכון של הנאשם והתרשם כי נוכח מאפייני אישיותו, התייחסותו למעורבותו בעבירה, האופן בו הוא חווה את תוצאותיה הקשות והתמודדותו הרגשית המורכבת, האופן בו הוא מסוגל לבקר את התנהגותו ולהפיק לקחים ותחושות האשמה שמלוות אותו, קיים אצל הנאשם סיכוי שיקומי גבוה והוא מתאים וזקוק להמשך טיפול. לעניין העונש, ובהתחשב בחומרת העבירה ובתוצאותיה, סבר שירות המבחן כי לא ניתן להימנע מענישה מוחשית, אך המליץ להטיל מאסר לא ממושך עם אופק שיקומי, מאסר על תנאי ופיצוי כספי.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה חזרה על נסיבות העבירה. טענה, כי הערכים שנפגעו הם ערכי קדושת החיים, שלמותם ובטיחותם, וטענה, כי מידת הפגיעה בהם קשה ביותר. ציינה שלנאשם היתה שליטה בלעדית על החלטותיו, הוא בחר לצרוך אלכוהול ואז לנהוג ברכב, ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח, באופן פזיז ורשלני. כתוצאה מהתנהגות הנאשם, הנפגע נפגע באורח קשה ביותר. הוא שוהה במוסד סיעודי מבלי יכולת לתקשר או לדאוג לעצמו. אין לו שליטה בסוגרים והוא מצוי במיטה או בכסא גלגלים. היא הפנתה לפסיקה וטענה, כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם נע בין 7 ל-10 שנות מאסר. באשר לעונש שראוי להטיל על הנאשם בתוך מתחם הענישה, טענה, כי יש להטיל על הנאשם עונש בחלקו הגבוה של המתחם שהוצע, ובנוסף להטיל עליו מאסר על תנאי, פסילה בפועל לצמיתות, פיצוי כספי לנפגע ולמשפחתו וחילוט הרכב בו נהג. ציינה כי יש להרתיע את הנאשם ואת הציבור מפני נהיגה תחת השפעת

משקאות משכרים. הוסיפה כי אין מקום להקל עם הנאשם משיקולים של חיסכון בזמן שיפוטי שכן הנאשם מימש את זכותו לנהל את משפטו והודה לאחר סיום פרשת ההגנה ושמיעת כל הראיות בתיק. אשר לפיצוי, עתרה להטיל פיצוי גבוה ומשמעותי בשים לב לחומרת הפגיעה של הנפגע ולעלות הכלכלית של הטיפול בו. וצינה כי לאור חשיבות הפיצוי, תמנע מלבקש להטיל על הנאשם קנס כספי. אשר לפסילה, טענה, כי יש לשלול את רישיונו של הנאשם לצמיתות וזאת בגין עבירות התנועה הרבות שביצע באירוע העבירה, והצורך להרחיקו מהכביש.

2.

ב"כ הנאשם טענה, כי נסיבות ביצוע העבירה מיוחדות. הנאשם והנפגע היו חברים טובים מאד וגם בליל האירוע הם בילו יחד. כוונת הנאשם היתה להסיע את הנפגע לחבר אחר ולחזור לביתו. בשלב מסוים הבין הנאשם שהנפגע מתכוון לשוב לדירת הנאשם והנאשם רצה לחזור לביתו לבדו. הנאשם הבחין שהנפגע שתוי ולכן נסע לביתו של הנפגע וביקש ממנו ומהידידה שהיתה אתו לרדת מהרכב. הם סירבו לרדת והתעקשו להישאר ברכב. הנאשם המשיך בנסיעה בתוך העיר, ובשלב מסוים, מיוזמתו, הוא עצר את הרכב במקום שלפניו יש תמרור אין כניסה, בסמוך לבית הידידה, ואז הנפגע והידידה יורדים מהרכב. הנאשם מבצע סיבוב פרסה כדי לשוב על עקבותיו, והנפגע מגיע לחלון הרכב של הנאשם, דופק על החלון ומנסה לפתוח את דלת הרכב. אז החל הנאשם לנסוע לאחור, כשהנפגע צמוד לרכב, ופגע בו. צינה כי לא מדובר בנסיעה חזיתית או פריצה בנסיעה

מהירה קדימה, אלא נסיעה לאחור. הנאשם למעשה ביקש לעזוב את המקום ולשוב לביתו. תיארה כי הנאשם המשיך בנסיעה לאחור ופגע ברכב חונה, אך לא נגרמה מעיכה של הפח, וטענה כי הדבר מלמד על מהירות נסיעתו של הנאשם. לאחר מכן הנאשם עוצר ומתחיל בנסיעה קדימה. באותם רגעים הוא לא קלט את ההתרחשות ולא הבין שפגע בנפגע. במקביל לנסיעתו הוא שמע את הידידה צועקת, ואז החנה את רכבו, חזר למקום בריצה, הזעיק מידית את משטרת ישראל ואת אביו של הנפגע, נותר במקום עד להגעת השוטרים ושיתף עמם פעולה.

לעניין נהיגת הנאשם תחת השפעת משקאות משכרים, ציינה כי תחילה הואשם הנאשם בנהיגה בשכרות, אך נוכח הצלילות ושיתוף הפעולה שלו עם השוטרים הסעיף שונה. טענה כי העבירה איננה מתוכננת. הנאשם לא ביקש לפגוע באף אחד. לא מדובר בהצטיידות מראש בכלי נשק כפי שרואים במקרים רבים של תיקים בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות. בקביעת חומרת המעשה ביקשה להתייחס למידת האשם של הנאשם וליסוד הנפשי שלו המצוי ברף התחתון. אשר לתוצאות הקשות, טענה, כי העיקרון בתיקון 113 הוא עיקרון ההלימה, הדומה לעיקרון הגמול אך שונה ממנו בכך שהדגש הוא על המעשה ופחות על התוצאה. אשר לפסקי הדין שהגישה המאשימה, טענה כי בחלקם הוטלו עונשים נמוכים יותר מהמתחם אליו טוענת המאשימה ובחלקם נסיבות העבירה חמורות יותר. הגישה פסיקה. טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל- 24 חודשי מאסר. אשר לנסיבות שאינן תלויות בעבירה, טענה כי בהתחשב בנאשם עצמו, בנסיבותיו ובאמור בתסקיר שירות המבחן, ראוי שבית המשפט יסטה לקולא מהמתחם שיקבע. אשר לפיצוי

- והחילוט, ביקשה להתחשב במצבו הכלכלי.
3. הנאשם אמר כי הוא מתפלל כל יום לרפואת הנפגע ומקווה שהוא ישתקם. אמר כי הוא מבין את הכעס של הורי הנפגע. וביקש שבית המשפט יתן לו את העונש הראוי ולא כפי שהתביעה טוענת.
4. לזכות הנאשם העיד מר פרידמן יצחק, מעסיקו של הנאשם במחלבה.

דין והכרעה

1. הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות, מעשי פזיזות ורשלנות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, ונהיגה ללא ביטוח רכב. המעשים נעשו ברצף אחד; בסמיכות זמנים ומקום; נהיגת רכב היתה במוקד הדברים; הדמויות המעורבות היו אותן דמויות; ובאופן כללי המעשים קשורים אלה לאלה באופן שיש לראות בהם אירוע אחד. משכך, יש לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ולגזור עונש כולל לכל העבירות.
2. בית המשפט שמע את מלוא ראיות התביעה וההגנה. רק לאחר מכן הגיעו הצדדים להסדר הדיוני שבמסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו.
- תיאור נסיבות פגיעת הנאשם בנפגע, בכתב האישום המתוקן, עולה בקנה אחד עם הממצאים והמסקנות של בוחן התנועה שהעיד במשפט ועם תיאורו של עד ראיה אובייקטיבי - מר יצחק גורן, המקובלים עלי. התמונה המצטיירת הינה איפוא, כי עובר לפגיעת הרכב בנפגע, הנאשם השלים את פניית הפרסה שביצע וחזית רכבו פנתה לעבר הרחוב ממנו הוא הגיע קודם לכן, ואשר אליו ביקש לנסוע חזרה. הנאשם עצר את רכבו כשהנפגע עומד על הכביש, מצדו השמאלי של הרכב, בסמוך

לחלון דלת הנהג. הנאשם והנפגע התווכחו, והנפגע דפק על חלון הנהג וניסה לפתוח את דלת הנהג. בשלב זה הנאשם נסע לאחור בפתאומיות, תוך האצת מהירות הנסיעה, ופגע עם מראת צד שמאל ועם הכנף הקדמית שמאלית בפלג גופו השמאלי של הנפגע, הנפגע נפל ארצה וראשו הוטח על הכביש.

3. עובר לנסיעת הנאשם לאחור, הוא עמד עם רכבו כשחזיתו מופנית לעבר הרחוב אליו היה בדעתו לנסוע. באופן טבעי, היה עליו לנסוע קדימה ולא אחורה, כפי שהוא עשה בפועל לאחר הפגיעה בנפגע.

בהתחשב במיקומו של הנפגע ביחס לנאשם, ובמעשיו, עובר לפגיעה בו, אין ספק שעובר לנסיעת הנאשם לאחור הוא ראה את הנפגע וידע את מיקומו ביחס לרכב.

הנאשם לא טען בשום שלב כי הוא נסע לאחור בטעות או מתוך בלבול.

הנאשם נסע לאחור תוך האצת מהירות נסיעתו. לפני עצירת הנאשם את רכבו כשחזיתו פונה לרחוב אליו היה בדעתו לנסוע, הוא ביצע פניית פרסה תוך פניה שמאלה. ואילו מנגנון הפגיעה בנפגע, תוך כדי נסיעת הרכב לאחור, מלמד, כי בזמן פגיעת הרכב בנפגע, גלגלי הרכב הקדמיים פנו ימינה - אחרת, הנפגע לא היה יכול להיפגע מהכנף השמאלית-קדמית של הרכב (ראה גם עדות הבוחן עמ' 39 מש' 1).

צירוף הנתונים מביא למסקנה שהנאשם נסע לאחור, תוך הפניית הרכב ימינה, כדי לפגוע בנפגע.

4. כתוצאה מפגיעת הרכב ומהנפילה שבאה בעקבותיה, נגרמה לנפגע פגיעת ראש חמורה ביותר.

5. האירוע המתואר, הוא שיאה של

השתלשלות עניינים, שתחילתה בויכוח בין הנאשם לנפגע - על רקע בקשת הנאשם שהנפגע והקטינה ירדו מרכבו וסירוב הנפגע לעשות כן - במהלכו אמר הנאשם לנפגע ולקטינה "כולנו נמות היום" או משהו דומה לזה. והמשכה, בנהיגה פרועה ומסוכנת של הנאשם ברחבי העיר, תחת השפעת משקאות משכרים - כשאתו ברכב הנפגע והקטינה - אשר במהלכה הרים הנאשם, כשלוש פעמים, את בלם היד תוך כדי נסיעה מהירה וגרם לרכב להסתובב על צירו במהירות.

6.

מבנה כלי הרכב, החומרים מהם הם עשויים, מהירות תנועתם, והעובדה שהם נעים בסביבת כלי רכב אחרים, עצמים שונים, והולכי רגל, עושים אותם לכלים מסוכנים, העלולים לגרום פגיעות קשות בגוף וברכוש. הפגיעות עלולות להתרחש במגוון מתווים שונים ובכללם, התהפכות עצמית, התנגשות בכלי רכב אחר, התנגשות בעצם כלשהו - דוגמת תמרור, עץ וכיוב' - פגיעה בהולך רגל, ועוד. משום כך, נהיגת כלי רכב מחייבת ערנות וריכוז ותשומת לב וזהירות והפעלת שיקול דעת וציות לתמרורים ושמירת הכללים וכו'.

7.

בידוע שהאלכוהול משפיע על מערכת העצבים של המשתמש והוא יכול לגרום לפגיעה בערנות, בקליטת הפרטים, בהבנת משמעותם, בכושר השיפוט, במהירות התגובה, בקואורדינציה ועוד. בנהיגה, הדבר יכול להתבטא בנמנום, בחוסר ריכוז, בתגובה איטית, בתנועות כבדות, בסטייה מהמסלול וכיו"ב, ומנגד, הוא יכול להתבטא באופוריה, הכרוכה בנהיגה במהירות גבוהה, בלתי מותאמת, תוך ביצוע תנועות חדות, תזזיתיות,

ונטילת סיכונים בלתי סבירים.

בין כך ובין כך, ביטויי האלכוהול בנהיגה מסוכנים מאוד.

8. נהיגה רגילה תחת השפעת משקאות משכרים, מסוכנת. משיכת בלם יד בזמן נסיעה מהירה עד כדי סיבוב הרכב על צירו, מסוכנת מאוד מאוד. ביצוע פעולה כזו תחת השפעת משקאות משכרים, חמורה שבעתיים.

9. הסכנות הגלומות בהסעת רכב לאחר, במהירות, לעבר אדם העומד במקום, ברורות מאליהן והן חמורות ביותר.

10. הערכים החברתיים העיקריים שנפגעו מביצוע העבירות ע"י הנאשם הם, שמירת הגוף, קדושת החיים, והבטיחות בדרכים.

בנסיבות, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה גבוהה מאוד.

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות האלימות החמורות המבוצעות תוך שימוש ברכב, היא של החמרה:

"כוחו של אדם להרוס את חיי הזולת בהחלטה שנתגבשה תוך זמן קצר ביותר, באמצעות שימוש בכלים נגישים לכל ושייעודם חיובי במקור, הינו המחיר שכנראה החברה נאלצת לשלם כתוצאה מהמצאת כלים שכאלו. לצערנו, יום-יום אנו לומדים מחדש, בצורה כואבת, שהרכב הוא כלי העונה על התיאור האמור. ברם, אין אנו עוסקים בתאונה. ברובד המשפטי, המערער לא התרשל. מותו של המנוח נגרם בשל פזיזותו של המערער, תוך שהפגין קלות דעת ואדישות כלפי הזולת. **הטלת עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה נדרשת במקרים מעין אלו כדי לתת ביטוי לאינטרס החברתי העליון של הגנה על חיי הפרט.** בראיה זו, הטלת עונש מאסר בפועל לתקופה של שש שנים נוטה לקולא ומשכללת את הנימוקים אליהם התייחס הסנגור ושצוינו

בגזר דינו של בית המשפט המחוזי לרבות האמור
בתסקיר שירות המבחן... - ע"פ 960/09
מרדכי אבני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו,
29.07.2010)

12. הענישה הקונקרטית במקרים השונים
מושפעת מנסיבות המקרה ובין היתר
מהפגיעה
שנגרמה במסגרתו.

בע"פ 1122/15 **מדינת ישראל נ' עאדל אבו
בלאל** (פורסם בנבו, 23.05.16) המתלונן, נהג
מונית מקצועי, עצר את מוניתו בשולי הדרך,
השאיר את המפתח במתנע והלך לאחור לכיוון
מונית של חברו, שחנתה גם היא בשולי הדרך.
לאחר זמן קצר, חברו של המתלונן הבחין
במשיב נכנס למונית של המתלונן ומניע אותה,
והפנה את תשומת ליבו של המתלונן לכך.
המתלונן רץ לכיוון רכבו, כשהוא צועק לעבר
המשיב. עם הגעתו למונית, פתח המתלונן את
דלת הנהג ונאחז במשקוף העליון של חלון
הדלת, כאשר הדלת נותרה פתוחה. בשלב זה,
לחץ המשיב על דוושת הגז והחל בנסיעה
מהירה, נכנס במהירות לצומת והתנגש ברכב
שעמד באותה העת בנתיב האמצעי בצומת,
והכל כשהמתלונן תלוי על משקוף דלת הרכב.
מעוצמת ההתנגשות הוטח גופו של המתלונן
לתוך הרכב השני, ומשם נפל על הכביש. המשיב
המשיך בנסיעתו, סטה ימינה, והתנגש ברכב
נוסף שנסע באותה עת בצומת בנתיב הימני. גם
בשלב זה לא עצר המשיב, והמשיך בנסיעתו בלי
להזעיק עזרה. לאחר זמן קצר הגיע המשיב
למחסום שהוקם על-ידי המשטרה ונאלץ לעצור
מאחורי כלי רכב אחרים שעמדו במקום. המשיב
נהג במונית כאשר אין ברשותו רישיון נהיגה בר
תוקף. כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמה
למתלונן חבלת ראש קשה. עם הגעתו לבית
החולים, הוא נותח בדחיפות בראשו, וסכנה
נשקפה לחייו. הוא אושפז למשך חודש וחצי
כשבמרבית תקופת האשפוז מצבו הוגדר קשה

עמוד 12

מאוד, ולאחר מכן שהה כשבעה חודשים בבית לוינשטיין במחלקה לשיקום חבלות מוחיות. כיום הוא שוהה בביתו, כשהוא נתון להשגחתם ולטיפולם של בני משפחתו. המתלונן הוכר כנכה בשיעור של 100 אחוזים.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה אשר נע בין 5 ל- 10 שנות מאסר, וגזר על המשיב **7 שנות מאסר בפועל**. (נוספו להן **עוד שתי שנות מאסר מהפעלת מאסרים על תנאי**)

המדינה ערערה על קולת העונש, ובית

המשפט העליון דחה את הערעור ברובו - "עניינה של הפרשה שלפנינו בפגיעה אכזרית באדם והפקרתו מוטל על כביש, חבול וחסר אונים, תוך שימוש בכלי רכב אותו התכוון המשיב לגנוב מהמתלונן, והפיכתו לכלי משחית, והכל במטרה להימלט מאימת הדין ולהשלים את הניסיון ליטול את רכשו של המתלונן. רק באורח נס פרשה זו לא הסתיימה בתוצאה טרגית יותר של קיפוח חיי אדם, ועל-כן, ניכר כי מעשיו של המשיב פגעו בערכים החשובים והבסיסיים ביותר לקיום חיי חברה תקינים, ובהם - שמירת שלמות הגוף והגנה על סולידריות חברתית. בנסיבות אלה, ברור כי יש להטיל על המשיב עונש מאסר ממושך בגין מעשיו, שהותירו בעקבותיהם חיים הרוסים וסבל רב למתלונן ולבני משפחתו. אכן, אין להקל ראש בחומרת הפרשה שלפנינו, ואולם נראה כי בית משפט קמא נתן דעתו לחומרת מעשיו של המשיב, וגזר עליו עונש אשר אינו מצדיק התערבות של בית משפט זה. לאחר עיון ושמיעת טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערעור ברובו, ולקבלו אך באשר לאופן הפעלת המאסרים המותנים".

בע"פ 7760/15 **מדינת ישראל נ' עומרי הייב** (פורסם בנבו, 10.05.16) המשיב רב עם המתלונן ואדם נוסף, ובשלב מסוים הוא נכנס לרכב ונסע לעבר המתלונן כדי לפגוע בו. המשיב פגע עם חלקו הימני של הרכב במתלונן וכתוצאה מכך המתלונן הוטל על הארץ

והשמשה הקדמית של הרכב נסדקה. לאחר מכן המשיב נסע אל ביתו. בהמשך, ניידת משטרה ורכב משטרה יצאו לכיוון ביתו של המשיב. בשלב מסוים, המשיב, אשר חשב כי המשטרה בעקבותיו, יצא מביתו, נכנס לרכב והחל בנסיעה. הוא עקף את הניידת בחדות, המשיך בנסיעה חזיתית למול הרכב המשטרה וברגע האחרון סטה שמאלה, עלה על המדרכה ופגע בצידו הימני של רכב המשטרה. המשיב המשיך בנסיעה וכעבור זמן קצר נטש את הרכב. לאחר זמן מה, הסגיר את עצמו לידי המשטרה. כתוצאה ממעשי המשיב, נגרמו למתלונן חבלה עם רגישות ונפיחות לאורך עמוד השדרה הגבי והמותני, רגישות לאורך עמוד השדרה הצווארי, שפשוף מעל מותן שמאל ושפשופים לאורך יד שמאל.

המשיב הורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, מעשה פזיזות ורשלנות, וגרם נזק לרכוש. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל. ובהתחשב בנסיבות שונות החליט לסטות ממתחם העונש ולהטיל על המשיב 250 שעות של"צ, צו מבחן למשך 18 חודשים, 12 חודשי מאסר על תנאי, פסילה מלקבל רשיון נהיגה למשך 12 חודשים ופיצוי בסך של 2,000 ש"ח.

המדינה ערערה על קולת העונש ובית

המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע-

"המשיב הורשע בעבירות אלימות חמורות תוך שימוש בגז מדמיע במסגרת ריב, וכן שימוש ברכב לצורך פגיעה באדם. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות המבוצעות על רקע ויכוח, ועל הצורך להרתיע מפני יישוב סכסוכים בכוח הזרוע... בענייננו החומרה אותה יש לייחס למעשיו של המשיב אף גוברת אם ניתן את הדעת לפוטנציאל הנזק שהתקיים במעשיו של המשיב כלפי המתלונן - שדומה כי רק בנס לא נגרמו לו פגיעות קשות יותר... בנסיבות אלה, ובשים לב

לאמור בתסקיר הגענו לכלל מסקנה כי העונש שהושת על המשיב סוטה מהותית לקולא ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות כגון דא, ומן הראוי לקבל את הערעור ולהחמיר בעונשו של המשיב. עם זאת, אנו רואים להתחשב בנסיבות המקלות שפורטו... ובשים לב לכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין, החלטנו לקבל את הערעור ולהעמיד את עונשו של המשיב על **שנת מאסר לריצוי בפועל**. בנסיבות אלה, יבוטלו השל"צ וצו המבחן, ואילו יתר רכיבי גזר הדין יוותרו על כנם, ללא שינוי."

בע"פ 4263/14 **מגדי נעאים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.06.15) נסע המתלון במשאית בה נהג אחיו. באותה עת, המערער נהג ברכבו ונסע מאחורי המשאית. המערער ניסה לעקוף את המשאית ולא הצליח והוא החל לצפור למשאית ולנהוג בפראות. אחיו של המתלון עצר את המשאית והמערער עצר את רכבו. המתלון יצא מהמשאית והלך לכיוון המערער ואז המערער פתח בנסיעה מהירה לכיוונו, פגע בו, והעיפו על מכסה המנוע של רכבו, כך שלמספר שניות אחז המתלון במכסה המנוע, ואז לחץ המערער על דוושת הבלמים והעיף את המתלון קדימה לעבר הכביש. כשהמתלון שרוע על הכביש מולו, המשיך המערער בנסיעה מהירה לעברו, עלה עליו עם רכבו, ונמלט. כתוצאה ממעשים אלו נפצע המתלון בראשו, ידיו ורגליו, והוא פונה לבית החולים.

המערער הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 ל- 5 שנות מאסר והוטלו עליו **36 חודשי מאסר בפועל**. ערעורו על חומרת העונש, נדחה.

בע"פ 4771/14 **אדהם ענאיה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.09.14) דובר במערער, צעיר כבן 26, אב לשני ילדים, ששהה שלא כדין בישראל. בשהותו בישראל הכיר את

המתלוננת וניהל איתה קשר רומנטי משך כשנה. לאחר ויכוח נוקב בין המערער למתלוננת, יצאה המתלוננת מהרכב והמערער ביקש לברוח ממנה. בעוד המתלוננת רצה אחריו, הוא פתח בנסיעה לאחור, בידיעה שהמתלוננת מאחורי הרכב, ופגע בה. המתלוננת נפלה לאחור מעוצמת הפגיעה ונחבלה. והמערער נמלט מהמקום ברכב.

המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובעבירות של שימוש ברכב ללא רשות, נהיגה ללא רישיון (ריבוי עבירות), ונהיגה ללא ביטוח רכב (ריבוי עבירות), ושהייה בלתי חוקית בישראל (ריבוי עבירות).

בית המשפט המחוזי הטיל עליו **24 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור

וקבע-

"... אין להקל ראש בעבירות שבביצוען הודה המערער, ואנו סבורים כי העונשים שהושתו עליו אינם חורגים בצורה משמעותית לחומרה. המערער נסע ברכב לאחור בידעו שהמתלוננת מצויה במקום, כשהוא אדיש לאפשרות הפגיעה בה, והוא אכן פגע בה. יתר על כן, המערער נטל בלא רשות את רכבו של אחר ונהג בו מספר פעמים ללא רישיון וללא ביטוח, ולבסוף נטש אותו בסמוך לביתו באזור. נוסף על כל אלה, המערער שהה בישראל ללא אישור כדון, כשהוא נוהג לצאת לאיו"ש ולחזור ולהיכנס לישראל, וזאת במשך תקופה בת כשלושה חודשים."

בע"פ 7899/12 **עיסא אל סעדי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.03.13) המערער, לאחר דין ודברים עם אדם אחר שהלך ברחוב עם חבריו, נסע עם רכבו כך שקדמת הרכב הופנתה כלפי החבורה, והחל לנסוע במהירות לכיוונה. כתוצאה מכך, פגע רכבו של המערער באחד מהם (להלן: "הנפגע"), והפילו אל הכביש. לאחר מכן, המשיך המערער בנסיעה, ופגע שוב בנפגע עם גלגלי רכבו הקדמיים, ועצר

כשהוא שרוע על הכביש, בצמוד לגלגלי הרכב האחוריים. בשלב זה, החל אחר מהחבורה להכות ברכבו של המערער, בנסיון למנוע את המשך הנסיעה, ואולם, המערער נסע מעט לאחור, ואז החל שוב בנסיעה קדימה, כשהוא פוגע בנפגע עם הגלגלים האחוריים. לאחר מכן, נמלט המערער מן המקום, מבלי להושיט עזרה, ומבלי להודיע לרשויות, או לכל גורם אחר. כתוצאה מן הפגיעה, נגרמו לאחר חבלות קשות, והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים.

הוסכם בין הצדדים כי התביעה תעתור להטיל על המערער 18 חודשי מאסר בפועל והמערער יהיה חופשי בטיעוניו. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **18 חודשי מאסר בפועל**. הערעור על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 1676/12 **יבגני מישצ'נקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.09.2012) המערער יושב עם חברתו וחבר נוסף, בשעת לפנות בוקר בחוף הים באשדוד, והם שתו משקאות אלכוהוליים. בשלב מסוים ביקש המערער מהמתלוננים וודקה, ואחד מם השיב כי הוודקה נגמרה וכי יש להם רק משקה XL או מים. המערער התרגז וקילל את המתלוננים. סמוך לאחר מכן החל המערער לנהוג במכונית בחניה בפראות ובמהירות כשהוא נוסע בסיבובים, ומרים בכוונה את בלם היד של המכונית, ובשלב מסוים החל לנסוע לכיוונם של המתלוננים שהלכו בחנייה זה לצד זה וגבם פונה אל מכוניתו. המערער נסע לעברם והתנגש עם מכוניתו בגופם של שלושת המתלוננים, שכתוצאה מהפגיעה התרוממו באוויר ונפלו ארצה. שני מתלוננים אחרים רצו לעבר חבריהם וסייעו להם לעלות על המדרכה. המערער המשיך בנסיעה פרועה, התקרב שוב אל עבר המתלוננים כשהוא נוהג עם מכוניתו לעברם, אך התנגש במדרכה בעוצמה ושלושה מצמיגי מכוניתו נוקבו. מיד לאחר מכן נמלט מן המקום בנסיעה כשהוא מותיר את המתלוננים מוטלים

על הארץ, פצועים וחבולים, מבלי להושיט להם סיוע. לאחר מכן הסיר המערער את לוחיות הזיהוי של המכונית על מנת למנוע את זיהויו. שלושה מן המתלוננים נפצעו. לאחד נגרם שבר פתוח בשוק ימין, שפשופים וחתך, ושבר בכף רגלו השמאלית. לשניה נגרמו שברים בלסת, ברצפת ארובת עין שמאל וביד ימין, נפיחות והמטומות בראשה ובפניה, ושפשופים באגן ובזרועות. ומתלוננת נוספת נחבלה ברגלה השמאלית.

המערער הורשע על-פי הודאתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בהפקרה אחרי פגיעה, בשינוי זהות של רכב ובשיבוש מהלכי משפט, ונדון ל- **5 שנות מאסר בפועל** ולעונשים נלווים. ערעורו על חומרת העונש, נדחה.

בת"פ (חי') 1512-11-14 **מדינת ישראל נ' רג'א ג'אבר** (פורסם בנבו, 28.10.15) נהג הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג. משהבחין במתלונן, קטין יליד '98, אשר ישב עם חבריו, עצר את הרכב, צעק לעברו ואיים להרוג את משפחתו, ונסע מהמקום. בהמשך, הוא נסע לבית המתלונן ושם התעמת עם אמו של המתלונן. המתלונן הגיע לביתו והורה לנאשם לעזוב את המקום. בתגובה, איים הנאשם על המתלונן, נכנס לרכב, נסע מרחק קצר, סובב את הרכב כשפניו לעבר ביתו של המתלונן, והמתין לו כשהוא לוחץ על דוושת הגז מספר פעמים, דבר שגרם לבקיעת רעש מהרכב. המתלונן ואמו רצו לכיוון המקום שבו עמד הרכב, ואז הנאשם נסע לכיוונם במהירות, הסיט את הרכב לעבר המתלונן, פגע בו, ולאחר מכן פגע ברכבו באמו של המתלונן והעיפה הצידה, תוך שהוא גורם לה חבלה חמורה ברגלה. האם נותרה שרועה על הכביש ונאנקה מכאבים, והנאשם נמלט מהמקום ברכבו. כתוצאה ממעשי הנאשם, רגלה של אם המתלונן נשברה, היא נותחה והגפה שלה קוצרה ב-3 ס"מ. אצל המתלונן אובחנה רגישות

בפרק ירכו השמאלי.

התביעה עתרה לקבוע מתחם עונש שבין 3 ל- 6 שנות מאסר. בית המשפט המחוזי קיבל את עמדתה לענין המתחם, וגזר על הנאשם **30 חודשי מאסר בפועל**, לאחר שקבע כי יש לסטות מהמתחם בשל שיקולי שיקום.

בתפ"ח (מרכז) 9592-05-14 **מדינת ישראל נ' עבד אל חמיד גבארה** (פורסם בנבו, 23.02.15), הנאשם, בן זוגה לשעבר של המתלוננת, הגיע ברכב אל גן הילדים של בתם המשותפת, והסתובב במקום עם רכבו. המתלוננת ובתה מנישואים קודמים הגיעו למקום ברכב במטרה לאסוף את הקטינה מגן הילדים. המתלוננת החלה בנסיעה לכיוון ביתה, והנאשם עצר את רכבו וחסם באמצעותו את נתיב נסיעתה של המתלוננת, במטרה לגרום לה לעצור את רכבה. המתלוננת עצרה, יצאה מרכבה ופנתה לעבר הנאשם. הנאשם שילב להילוך אחורי, נסע מספר מטרים לאחור על מנת לצבור תנופה, ואז נסע קדימה לעבר המתלוננת במהירות והתנגש בה. היא הועפה באוויר, התגלגלה, גופה הוטח בשמשת הרכב והיא הוטלה לצידי הכביש. בה בעת, התנגש הנאשם חזיתית ברכבה של המתלוננת בו שהו הבנות וכתוצאה מכך הרכב הועף לחומת קיר המצויה במקום ונבלם שם. לאחר מעשיו, נמלט הנאשם מהמקום ברכבו כאשר הוא מותיר את המתלוננת והבנות חבולות, מבלי להגיש להם סיוע כלשהו. כתוצאה מהפגיעה, נגרמו למתלוננת חבלות באגן, בגב התחתון, בפנים וברגל שמאל.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל- 40 חודשי מאסר וגזר על הנאשם **20 חודשי מאסר בפועל**.

בתפ"פ 359-04-10 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר גובסלבסקי** (פורסם בנבו, 06.09.11), הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של גרימת חבלה חמורה בצוותא והדחה בחקירה,

ונדון ל- 5 שנות מאסר בפועל. הנאשם שהה יחד עם אחר בשעת לילה מאוחרת ברח' נורדאו בחיפה והשניים שתו משקאות חריפים. המתלונן פנה אליהם ובעקבות זאת התפתח ויכוח מילולי, לאחריו המתלונן והאחר התרחקו מעט ממקום מושבו של הנאשם והחלו מתקוטטים. הנאשם הצטרף אליהם לקטטה ויחד עם האחר תקפו את המתלונן, בבעיטות ובאגרופים שהופנו לכל חלקי גופו והמשיכו בכך גם עת שכב על האדמה. הם השאירו את המתלונן חבול במקום האירוע והוא הובהל באותו לילה לביה"ח במצב קשה, כשהוא מחוסר הכרה וסובל משברים בגולגולת, מדימום תוך גולגולתי וכן מחבלות ושפשופים בכל חלקי גופו, כשסכנה מרחפת לחייו. המתלונן, בן 27, נותר מרותק לכיסא גלגלים בגין פציעתו באירוע, במצב סיעודי קשה, שוהה במחלקה גריאטרית במוסד סיעודי. סובל מנזקיה הפיזיולוגיים והטראומטיים של פגיעת הראש שעבר, שהותירה אותו מרותק לכסא גלגלים וסובל משיתוק ביד ורגל שמאל. הוא מתקשה מאוד בדיבור ומתמזה לסירוגין בסביבתו. לרוב הוא נתון באי שקט פסיכומטורי ונזקק לתרופות הרגעה. הוא זקוק לעזרה מלאה ברחצה, בהלבשה ובמעברים. חל שיפור מסוים במצבו משהשיג שליטה חלקית על הסוגרים, אך עודנו סובל מבעיות בליעה, שיעול בזמן האוכל, נזילת אוכל מהפה ולכן נזקק לעזרה מלאה באכילה. בנוסף הוא סובל מבעיות זיכרון, מתקשה בהמשגה ומגלה נוקשות חשיבתית וקונקרטית. הפרוגנוזה לשינוי מוגבלת ביותר וההערכה היא כי ימשיך להזדקק לעזרה סיעודית לכל ימי חייו.

שותפו של הנאשם הודה והורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. הצדדים הגיעו להסדר טיעון שבמסגרתו המאשימה עתרה לעונש של 8 שנות מאסר בפועל וההגנה טענה לעונש של 5 שנות מאסר בפועל, ובית המשפט גזר עליו 8 שנות מאסר בפועל.

ערעורו על חומרת העונש התקבל משיקולים של אחדות הענישה, ועונשו הועמד על **7 שנות מאסר בפועל**, תוך שצוין כי "בהינתן הנזק שנגרם לנפגע - עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער אינו חמור (ראה ע"פ 1101/15 **גנס שניידר גשימוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בגב, 17.09.15)).

13. ניתן לראות כי העונשים שהוטלו במקרים השונים שהובאו לעיל, הושפעו מהסכנה שהמעשה יצר ומהפגיעה שנגרמה כתוצאה ממנו. אמנם, בין המקרים הנ"ל ישנם מעשים החמורים ממעשה הנאשם כאן, אולם, הצד השווה שבהם - פגיעה מכוונת באדם באמצעות רכב - הוא המרכיב הדומיננטי בחומרת המעשה עצמו (מטבע הדברים מעשים אלה נמשכים שניות בודדות והניואנסים בפרטיהם אינם יוצרים הבדל מאוד מהותי ביניהם); הפגיעות שנגרמו לנפגע בענייננו, הן החמורות ביותר האפשריות מתחת למוות; ובמקרים הבודדים שהפגיעות בהם היו בסדר גודל המתקרב לאלה שכאן, הוטלו עונשי מאסר לתקופות שבין 5 ל- 7 שנים.

14. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות - בעת שהנאשם יצא להסיע את הנפגע ברכבו, הוא לא תכנן מראש לפגוע בנפגע. אולם, נסיעתו המסוכנת - תוך הרמת בלם היד מספר פעמים בזמן נסיעה מהירה, שהביאה לכך שהרכב הסתובב על צירו - כשברכב היו הנפגע והקטינה, היתה מכוונת ומודעת ונמשכה לאורך כברת דרך משמעותית. ובהמשך, הסעת הרכב לאחר על ידי הנאשם והפגיעה בנפגע, נעשו במתכוון ובמודעות לפרטים הרלוונטים. הנאשם ביצע את כל הפעולות בעצמו, לבדו, ללא מעורבות אחרים. כך שחלקו בביצוע העבירות, מלא.

יש להניח שסירוב הנפגע לבקשת הנאשם שהוא והקטינה ירדו מרכבו, הכעיסה את הנאשם ותרמה לתגובתו וכך גם התנהגות הנפגע עובר לפגיעה בו - דפיקה על חלון הנהג וניסיון לפתוח את דלת הנהג.

הנזק שהנאשם גרם לנפגע, איום ונורא. מבחור צעיר ובריא, הוא הפך לשבר כלי. הוא עבר שני ניתוחים בראשו. אושפז במשך כחודשיים במחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים "סורוקה", כשבתחילה היה מורדם ומונשם. לאחר מכן שהה כ- 7 חודשים ב"בית לוינסטיין". ומשם הועבר למרכז סיעודי גריאטרי בנתיבות, בו הוא שוהה עד היום.

הנפגע סובל מנזקים חמורים במישור הבריאותי-פיסי תפקודי ורגשי. הוא מרותק לכסא גלגלים; זקוק לסיוע בכל פעולות היומיום; אינו שולט על הסוגרים; אינו מתקשר מילולית או בכל דרך אחרת ולא ברור אם מגיב לגירויים בסביבתו; וניזון דרך צינורית מיוחדת באופן ישיר לקיבתו. כל אחת מהנכויות המתוארות, קשה ומשפיעה מאוד על חיי היומיום של האדם ועל איכותם. צירופן, הופך את החיים לקשים ממש. הנאשם החריב את עולמו של הנפגע וגזר עליו חיי סבל ומרורים.

אדם במצב כה מורכב, זקוק לטיפול והשגחה סביב השעון. עבור משפחתו זהו סיוט מתמשך, הכרוך בדאגה וחשש מתמידים למצבו, בטיפול פיזי, סיזיפי, ובהשגחה מתמדת, המשבשים לחלוטין את הנורמאליות של החיים, ובכאב גדול, עמוק וקבוע. מאז הפגיעה הורי הנפגע הפסיקו לעבוד והם מצויים רוב הזמן לצדו. אינם פנויים חומרית ורגשית לטיפול בשני ילדיהם הצעירים יותר, ותיארו בעצב את הקשר הדל והחלקי עמם. עוד שיתפו בתהליך של התרחקות מכריהם וחבריהם. בנוסף, נגרם למשפחת הנפגע נזק כלכלי משמעותי וכיום הם מתקיימים

מקצבת אבטחת הכנסה וממשכורותיהם של ילדיהם הצעירים.

מעשי הנאשם יכלו לגרום למותו של הנפגע. אמנם, מההיבט הפילוסופי של "קדושת החיים", המוות הוא התוצאה החמורה ביותר וכל תוצאה שאינה מוות, קלה ממנה. אולם, מבחינות רבות, הפגיעות והנכויות שנגרמו לנפגע, ומשמעויותיהן עברו ועבור משפחתו הקרובה, קשות אפילו ממוות.

יש להניח שהנאשם נהג ברכב בצורה בה נהג, כדי להפחיד את הנפגע ואת הקטינה ולגרום להם לרדת מרכבו. ויתכן שהתנהגות הנאשם הושפעה מהאלכוהול שתחת השפעתו הוא נהג ברכב.

באשר לפגיעה בנפגע, יש להניח שהיא באה על רקע כעסו של הנאשם על הנפגע ורצונו לפגוע בו, גם אם לא בחומרה בה הוא נפגע בפועל.

15. לשם השלמת התמונה והבנת הדינמיקות שפעלו באירוע, יש לציין את התנהגות הנפגע - שהנאשם עשה כלפיו מחווה והסיעו לבקשתו ברכבו, והוא סירב לבקשת הנאשם לרדת מרכבו ולאפשר לו לשוב לבדו לדירה בה המתינה לו ידידה, ובהמשך, התמיד בויכוח עם הנאשם, דפק על חלון רכבו וניסה לפתוח את דלת הנהג. כן יש לציין, שהנפגע שתה אלכוהול בדירת הנאשם ושגם בהיותו ברכב הנאשם, הוא החזיק כוס אלכוהול ממנה שתה ויתכן שיש בכך כדי להסביר את התנהגותו.

התנהגות הנפגע לא היתה נאותה והיא תרמה להתפתחות האווירה העכורה והאלימה שהיתה ברקע ההתרחשויות.

16. כן יש לציין, שהגם שנסיעת הנאשם לאחר עובר לפגיעתו בנפגע היתה במהירות, הרי שמרחק הנסיעה עד

לפגיעה בו היה קצר. ושהגם שהנאשם לא עצר מיד את רכבו לאחר פגיעתו בנפגע, אלא המשיך בנסיעה, הרי שהוא התעשת במהירות, חזר למקום, והזעיק את המשטרה ואת אביו של הנפגע.

17. הסנגורית טענה, כי בקביעת עונשו של הנאשם, יש להתחשב בעיקר במעשיו ופחות בתוצאה שנגרמה מהם ובאספקלריה זו ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם של 18-24 חודשי מאסר בפועל.

אין חולק על חשיבותו ומרכזיותו של מעשה העבירה כשלעצמו, בטהרתו, בקביעת מתחם העונש ההולם ובקביעת העונש עצמו. אולם, אין מקום גם לחלוק על כך שהתוצאה שנגרמה מהמעשה היא חלק מנסיבותיו של המעשה, וככזו, היא משתקללת במשוואת ההלימה, המחייבת קיום יחס הולם בין "חומרת מעשה העבירה **בנסיבותיו** ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". זאת ועוד, הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הוא מרכיב ב"נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", הנלקח בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם. (ראה סעיפים 40ג' ו- 40ט' (4) לחוק העונשין).

בנוסף, אין לזלזל בחומרת מעשי הנאשם כשלעצמם. הן בנהיגתו המסוכנת והן במעשה הפגיעה בנפגע. החומרה הגלומה בנסיעה בצורה בה נהג הנאשם ברכב בו היו גם הנפגע והקטינה, והחומרה הרבה מאוד הגלומה בהסעת רכב מכוונת לעבר אדם על מנת לפגוע בו, ברורות מאליהן והן אינן מצויות ברף הנמוך של הסולם.

18. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין

חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש שיוטל על הנאשם; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות כאן הוא בין 3 ל- 7 שנות מאסר בפועל ובין 4 ל-10 שנות פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

19. הנאשם צעיר. ללא עבר פלילי. הוא והנפגע היו חברי ילדות. הוא לא התכוון לפגוע בצורה כה קשה בנפגע. הפגיעה הקשה של הנפגע רובצת על מצפונו ומסבה לו צער. הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו, הגם שהדבר היה בשלב מתקדם מאוד של המשפט ולאחר שהוא תיאר בצורה שונה מאוד את השתלשלות העניינים וייחס לנפגע מעשים שהוא עצמו עשה. זהו מאסרו הראשון של הנאשם, הכרוך מטבע הדברים בפגיעה משמעותית בו ובמשפחתו.

20. בסופו של דבר יש לראות את התמונה הכוללת ולהטיל עונש העומד בהלימה לחומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ולמידת אשמו של הנאשם. כאן, המעשים חמורים, האשם משמעותי, והתוצאה חמורה שבחמורות.

21. נוכח כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. 5 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 7 שנות פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

ד. אני מחייב את הנאשם לשלם לנפגע פיצוי בסך 100,000 ₪.

22. ב"כ התביעה עתרה להורות על חילוט רכבו של הנאשם לטובת המדינה.

סמכות בית המשפט להורות על חילוט רכוש, קבועה בסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, המאפשר לבית המשפט, על פי שיקול דעתו, ובהתקיים התנאים המנויים בסעיף- הנאשם, שהינו בעל החפץ, הורשע בדינו; החפץ נתפס על יד המשטרה; החפץ סייע לנאשם בביצוע העבירות בהן הורשע- להורות על חילוט רכוש, בנוסף לעונש שהוא גוזר על מי שהורשע בפלילים.

"חילוט כאמור אמור להתבצע על מנת למנוע ביצוען של עבירות באמצעות אותו רכוש, למנוע מהעבריין את שכר העבירה או להבטיח תשלומי של קנס (ראו: גבריאלי הלוי תורת דיני העונשין ג 882-881 (2010); עניין ג'אבר, בפסקה ט')."-
ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 10.02.14)

סמכות החילוט הינה סמכות שברשות, ובטרם יעשה בה בית המשפט שימוש, הוא מצווה לבחון כיצד היא משתלבת במערך רכיבי העונש הכולל ((ראו ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' מראד זיתאוו (פורסם בנבו, 24.01.05))

כאן, הנאשם ביצע את העבירות בהן הורשע, באמצעות רכבו, ממש. על כן, עקרונית, ניתן להורות על חילוט הרכב. אולם, בהתחשב ברכיבי הענישה שהוטלו על הנאשם ובכללם תשלום פיצוי בסכום משמעותי, ובהתחשב בכך שהמדובר ברכב משומש, ששווי אינו רב, נראה לי כי יש להימנע מחילוט הרכב.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, בהעדר הצדדים.